

Enkele strofen uit het gedicht Den Storm van 27 januari 1884

**'Want vergaan, het wil wat zeggen,
Zonder ziekbed sterven gaan;
In een golvengraf te leggen,
Van de woeste Oceaan.
Als wij denken hoe die lieden,
Storm en zee uit al hun macht,
Trachten nog het hoofd te bieden,
Toch bezwijkend voor de kracht**

**Van het alvernielend water,
Dat wellicht in éénen golf,
Met een vreeselijk geklater,
Allen in de zee bedolf.
Zonder zelfs te kunnen denken,
Aan zichzelf' of aan hun kroost,
Zonder eenige levenswenken,
Of een woord tot stervenstroost.**

**Schoon – 't kan zóó en anders wezen,
Wellicht hebben zij gestreên,
Wellicht schreeuwden zij van vreezen,
Allen door elkander heen.
Wellicht heeft de een den ander,
Nog tot worstelen aangespoord,
Wellicht gaven zij elkander:
't Laatst en eeuwig afscheidswoord.**

**Zoo gezond – zoo voor den Rechter,
God van leven en van dood,
Zoo nog worstelaar en vechter
Voor behoudenis in den nood.
Maar hoe fors, hoe fier hoe krachtig,
Elk van hen ook wezen moog',
Éénen wenk van God almachtig:
Sluiten vier-en-twintig 't oog.'**

En tot slot:

**'Waar zal ik mijn gave zenden?
Wel bij DORSMAN & ODÉ
Staat een BUS voor die ellende,
Deel dan dáár uw gave mee.
Als gij op deez' zwakke klanken,
Door uw daden daar op let,
Zal de schrijver u bedanken,
Die zich teekent X.IJ.Z'.**